

UUSI AGRAARIPOLITIikka

Keskiviikkona helmikuun 13 p:nä Nikolai II otti vastaan III Duuman 307 edustajaa. Tsaarin suosiolliset keskustelut mustasotnialaisten Bobrinskin ja Tshelyshevin kanssa kuuluvat itsevaltiuden ja liittolaisjoukkion uuden syleilyn koomilliseen puoleen. Paljon vakavampi on Nikolain ilmoitus siitä, että Duuman on kohdakkoin hyväksyttävä uudet maa-lait, ja että kaikkalainen ajatus pakollisesta luovutuksesta on tällöin hylättävä, sillä hän, Nikolai II, ei sellaista lakia milloinkaan hyväksy. „Talonpoikiin”, tiedoittaa „Frankfurtin Lehden” kirjeenvaihtaja, „tsaarin puhe teki masentavan vaikutuksen”.

Epäilemätöntä on, että itse tsaarin antaman „agraari-lausunnon” agitatorinen merkitys on hyvin suuri, ja me voimme vain tervehtiä nerokasta agitaattoria. Mutta agitatorisen merkityksensä lisäksi tuo ankara pakollista luovu-tusta vastaan tähdätty edesottamus on hyvin tärkeä siinä suhteessa, että se merkitsee myös tilanherramonarkian lopullista lähtemistä *uuden* agraaripolitiikan tielle.

87. pykälän perustalla annetut duumanulkopuoliset — vuoden 1906 marraskuun 9 päivän ja sitä seuranneet — kuulut asetukset panivat alun tuolle tsaarihallituksen uudelle agraaripolitiikalle. Toisessa Duumassa Stolypin vah-visti tämän politiikan, oikeistolaiset ja lokakuulaiset edus-tajat hyväksyivät sen, kadetit (niistä huhuista säikäh-tyneinä, joita oli kuultu suosikkikunnan eteishuoneissa Duuman hajottamisesta) kieltäytyivät sen avoimesta tuo-mitsemisesta. Nyt, III Duumassa, maavaliokunta hyväksyi äskettäin vuoden 1906 marraskuun 9 päivän lain perusaja-tuksen ja meni pitemmälle, tunnusti talonpoikain yksityis-

omaisuudeksi heidän maapalstansa kaikissa niissä yhteisöissä, joissa ei ole suoritettu uusintajakoa 24 vuoden sisällä. Helmikuun 13 päivän vastaanotolla maaorjuuttajatilanherra-Venäjän päämies hyväksyi julkisesti tuon politiikan ärähtäen,— aivan selvästi puolueettomien talonpoikien tiedoksi,— että mitään lakia talonpoikien hyväksi suoritettavasta pakollisesta luovutuksesta hän ei koskaan vahvista.

Tsaarin, tilanherrojen ja suurporvariston (lokakuulaisten) hallituksen lopullisella siirtymisellä uuden agrariipolitiikan kannalle on hyvin suuri historiallinen merkitys. Venäjän porvarillisen vallankumouksen,— ei ainoastaan nykyisen vallankumouksen, vaan myöskin tulevaisuudessa mahdollisten demokraattisten vallankumousten,— kohtalo riippuu *eniten* tämän politiikan menestyksestä tai epäonnistumisesta.

Mikä on tuon käännöksen olemus? Se, että talonpoikain vanhan, keskiaikaisen, osuusmaanhallinnan ja heidän „iki-vanhan” yhteisönsä loukkaamattomuudella on tähän asti ollut mitä kiihkeimpiä kannattajia taantumuksellisen Venäjän hallitsevien luokkien keskuudessa. Maaorjuuttajatilanherrat, jotka olivat reformia edeltäneen Venäjän hallitseva luokka, poliittisesti johtava luokka koko XIX vuosisadan kuluessa, toteuttivat yleensä talonpoikaisen maanhallinnan vanhan, yhteisöllisen järjestelmän *säilyttämisen* politiikkaa.

Kapitalismin kehitys jäyti lopullisesti tuon järjestelmän XX vuosisataan mennessä. Vanha säätyperusteinen yhteisö, talonpoikien kiinnitys maahan ja puolittain maaorjuudellisen maaseudun luutuneisuus joutuivat mitä kärkevimpään ristiriitaan uusien taloudellisten olosuhteiden kanssa. Historian dialektiikka sai aikaan sen, että talonpoikaisto,— joka muissa maissa vähänkin kuntoonsaetetun (kapitalismin vaatimusten kannalta) maankäyttöjärjestelmän oloissa on järjestyksen tukena,— esitti Venäjällä vallankumouksen aikana mitä hajottavimpia vaatimuksia aina tilanherramaiden konfiskointiin ja maan kansallistamiseen asti (trudovikit I ja II Duumassa).

Nuo radikaaliset ja jopa pikkuporvarillisen sosialismin aatteilla silatut vaatimukset eivät aiheutuneet lainkaan musikan „sosialismista”, vaan taloudellisesta välttämättömyydestä lyödä poikki maaorjuudellisen maanhallinnan sotkeutunut vyyhti, raivata tie vapaalle farmarille

(maanviljelijäyrittäjälle) maalla, joka on vapaa kaikista keskiaikaisista väliainoista *.

Kapitalismi on jo peruuttamattomasti horjuttanut Venäjän vanhan agraarijärjestelmän kaikkia perustoja. Murta-matta tuota järjestelmää kapitalismi ei voi kehittyä edelleen; ja se murtaa sen kiertämättä ja ehdottomasti; maailmassa ei ole voimaa, joka voisi sen estää. Mutta tuo järjestelmä voidaan murtaa tilanherramaisesti tai talonpoikaisesti, tien raivaamiseksi tilanherra- tai talonpoikaiskapitalismille. Muinaisuuden tilanherramainen murtaminen merkitsee yhteisön väkivaltaista hajottamista ja köyhtyneen pikkuisäntäjoukon nopeampaa taloudellista häviötä, sen tuhoamista pienen kulakkiryhmän eduksi. Talonpoikainen murtaminen merkitsee tilanherramaomaisuuden konfiskointia ja kaiken maan antamista talonpojista muodostuvan vapaan farmariston käytettäväksi (herrojen narodnikkien „samanlainen oikeus maahan” merkitsee todellisuudessa *isäntien* oikeutta maahan samalla kun hävitetään kaikki keskiaikaiset väliaidat).

Ja vastavallankumouksen hallitus on nyt ymmärtänyt tämän tilanteen. Stolypin on ymmärtänyt asian oikein: ilman vanhan maanhallinnan murtamista ei voida turvata Venäjän taloudellista kehitystä. Stolypin ja tilanherrat ovat astuneet rohkeasti vallankumoukselliselle tielle murtaen vanhaa järjestystä mitä säälimättömimmällä tavalla, luovuttaen talonpoikaisjoukot täydellisesti tilanherrain ja kulakkien ryöstettäväksi ja pahoinpideltäviksi.

Herrat liberaalit ja pikkuporvarilliset demokraatit,— puolilokakuulaisista „meonyista”¹²⁵ „Russkije Vedomostei-hin” ja aina „Russkoje Bogatstvo” hra Peshehonoviin saakka,— ovat nyt nostaneet kauhean melun sen johdosta, että hallitus hajottaa yhteisöä, ja *syöttävät* tätä hallitusta vallankumouksellisuudesta! Porvarillisen liberalismiin väli-asema Venäjän vallankumouksessa ei ole vielä milloinkaan ennen ilmennyt näin räikeästi. Ei, hyvät herrat, nyyhkyttely ikivanhojen perustusten hajottamisen johdosta ei tässä asiaa auta. Kolme vallankumousvuotta on polttanut sopuilla ja sovitteluilla usiot poroksi. Kysymys on asetettu selvästi.

* Tässä esitetyt katsantokannat liittyvät kiinteästi puolueohjelmamme arvosteluun. „Proletarin” 21. numerossa tämä arvostelu hahmoteltiin yksityisenä mielipiteenä; seuraavissa numeroissa kysymystä tullaan käsittelemään yksityiskohtaisesti¹²⁴.

Joko rohkea kehotus talonpoikaisvallankumoukseen, joka menee aina tasavaltaan asti, ja *sellaisen* vallankumouksen kaikinpuolinen aatteellinen ja organisatorinen valmistelu liitossa proletariaatin kanssa. Tahii tyhjämpäiväinen ruikutus, poliittinen ja aatteellinen voimattomuus Stolypinin. tilanherrain ja lokakuulaisten yhteisöä kohtaan suuntaaman rynnistyksen edessä.

Valitkaa,— te, joille on jäänyt edes tippa kansalaismiehuutta ja myötätuntoa talonpoikaisjoukkoja kohtaan! Proletariaatti on jo tehnyt valintansa, ja sosialidemokraattinen työväenpuolue tulee nyt lujemmin kuin koskaan ennen selittämään, propagoimaan ja levittämään joukkojen keskuudessa tunnusta yhdessä proletariaatin kanssa suorittavasta talonpoikaiskapinasta, joka on ainoa mahdollinen keino stolylinilaisen menetelmän mukaan suoritettavan Venäjän „uudistamisen” ehkäisemiseksi.

Me emme sano, että tuo menetelmä on mahdoton,— sitä on kokeiltu Euroopassa pienemmässä mittakaavassa monta kertaa,— mutta me selitämme kansalle, että se on toteutettavissa vain sitä tietä, että vähemmistö harjoittaa kymmeniä vuosia ääretöntä väkivaltaa enemmistöä kohtaan ja että eturivin talonpoikaistoa tuhotaan joukkomitassa. Me emme keskitä huomiotamme stolylinilaisten vallankumouksellisten lakiehdotusten paikkailemiseen, niiden korjailemisen yrityksiin, niiden vaikutuksen heikentämisen yrityksiin j.n.e. Me vastaamme voimistamalla agitaatiotamme kansanjoukkojen keskuudessa, erittäinkin proletariaatin niiden kerrosten keskuudessa, jotka ovat yhteydessä talonpoikaistoon. Talonpoikaisedustajat — jopa monien poliisiseulojen läpi seulotut, jopa tilanherrojen valikoimat, jopa biisonien Duumassa pelottelemat talonpoikaisedustajatkin — ovat aivan hiljattain ilmaisseet todelliset pyrkimyksensä. Ryhmä puolueettomia ja osaksi *oikeistolaisia* talonpoikia on asetunut, kuten lehdistä tiedetään, maan pakollisen luovutuksen ja *koko väestön* valitsemien paikallisten maaelimien kannalle! Eräs kadetti ei suotta sanonut maavaliokunnassa, että oikeistolainen talonpoika on kadeteista vasemmalla. Niin, agraarikysymyksessä ovat „oikeistolaiset” talonpojat olleet kaikissa kolmessa Duumassa kadeteista vasemmalla todistaen siten, että musikan monarkistisuus on häviävää naiiviutta — erotukseksi liberaalisten afäärimiesten

monarkistisuudesta, jotka ovat monarkisteja luokkakantaisen laskelman perustalla.

Maaorjanomistajain tsaari ärjäsi puolueettomille talonpojille, että hän ei salli pakollista luovutusta. Vastaukseksi siihen työväenluokka huudahtakoon miljoonille „puolueettomille” talonpojille, että se kutsuu heitä joukkotaisteluun tsarismin kukistamiseksi ja tilanherramaiden konfiskoimiseksi.

*„Proletari” № 22,
(maaliskuun 3)
helmikuun 19 pnä 1908*

*Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan*
